

de ikke kan videregives til den udlændingemyndighed, der skal træffe afgørelse i sagen.

Samlet set betyder dette, at hverken den udlænding, som sagen angår, eller den udlændingemyndighed, der skal træffe afgørelse i sagen, har adgang til de oplysninger, der ligger til grund for vurderingen af, at udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed.

Knyttet til spørgsmålet om, hvilke oplysninger udlændingemyndighederne har adgang til under behandlingen af udvisnings- og udsendelsessagen, er et andet spørgsmål om, hvilke oplysninger der skal fremlægges for domstolene i forbindelse med eksempelvis behandlingen af spørgsmål om frihedsberøvelse af udlændingen, mens en sag om udvisning efter udlændingelovens § 25, nr. 1, behandles af udlændingemyndighederne.

Udlændingelovens § 45 b samt dennes forarbejder tager ikke udtrykkeligt stilling til dette spørgsmål. På den baggrund må det antages, at spørgsmålet om fremlæggelse af oplysninger i domstolsregi reguleres af de almindelige regler om bevisfremlæggelse m.v. i retsplejeloven.

Adgangen til at kunne hemmeligholde oplysninger i medfør af udlændingelovens § 45 b, stk. 2, er af afgørende betydning for PET's samarbejde med andre landes efterretningstjenester og andre samarbejdspartnere og dermed en grundlæggende forudsætning for en effektiv indsats for at forebygge terrorhandlinger og bekæmpe terrorisme. Det er bl.a. disse hensyn, der er baggrunden for, at der er mulighed for at fravige de almindelige forvaltningsretlige krav om partshøring af udlændingen og selve begrundelsen for afgørelsen, for så vidt angår farevurderingen.

2.3. *Non-refoulement*

Det fremgår af artikel 3 i EMRK, at ingen person må underkastes tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Det antages i praksis, at artikel 3 er absolut, og at den indebærer, at en udlænding ikke kan udsendes til tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf i et andet land.

Af EMRK's 6. tillægsprotokol fremgår det blandt andet, at dødsstraffen skal afskaffes, ligesom ingen må idømmes dødsstraf eller henrettes. Det antages i praksis, at det vil være i strid med bestemmelsen, hvis en person udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer at blive idømt og få fuldbyrdet dødsstraf.

EMRK er gennemført i dansk lovgivning ved lov nr. 285 af 29. april 1992 om Den Europæiske Menneske-

rettighedskonvention med senere ændringer, jf. lovbekendtgørelse nr. 750 af 19. oktober 1998.

På den baggrund er det i udlændingelovens § 31, stk. 1, fastsat, at en udlænding ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land.

Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, stk. 1, er absolut. Bestemmelsen finder anvendelse i forhold til alle udlændinge, uanset vedkommendes handlinger i Danmark eller i udlandet. Efter sin ordlyd finder bestemmelsen dog kun anvendelse for de personer, der opholder sig inden for landets grænser. I de tilfælde, hvor udlændingen opholder sig uden for Danmarks grænser, vil der således ikke være tale om en situation, hvor udlændingen skal udsendes, og derfor er udlændingen i et sådant tilfælde ikke omfattet af udlændingelovens § 31, da det er selve udsendelsen, som værtslandet er forpligtet til at udlade.

Ved anvendelsen af bestemmelsen skal EMD's praksis på området efterleves, jf. herved bemærkningerne til lov nr. 362 af 6. juni 2002, side 23.

Efter udlændingelovens § 31, stk. 2, 1. pkt., må en udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, artikel 1 A, nævnte grunde. Dette gælder dog ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1, jf. udlændingelovens § 31, stk. 2, 2. pkt.

Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31, stk. 2, 1. pkt., er således ikke relevant i de sager, hvor en udlænding er udvist i medfør af udlændingelovens § 25, nr. 1.

Udlændingelovens § 31, stk. 2, gælder specielt for udlændinge, der er omfattet af § 7, stk. 1, hvorimod § 31, stk. 1, som anført ovenfor gælder i almindelighed for enhver udlænding. Efter Flygtningenævnets praksis finder udlændingelovens § 31, stk. 2, dog også anvendelse i sager med personer, der har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

I praksis har refoulementsforbuddet den betydning, at en udlænding, der må anses for en fare for statens sikkerhed, ikke kan udsendes til et hjemland, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller til et tredjeland, hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et så-